

John Sinnes – Til minne
Adresseavisen, mai, 1965

Det er einskilde menneske ein møter på livsvegen som lyser meir opp enn andre. Menneske som det alltid strålar varme og godleik ut ifrå. Dei går ikkje rundt og peikar på lyte dei finn og fortel andre korleis dei skal bære seg åt, men lever sjølve eit liv til føredøme. Desse kvardagsheltane høyrer til dei stille i landet. Difor er dei så lett å gløyme i forbifarten. Men når dei er borte, vert saknet så mykje større.

Jo var ein av desse kvardagsheltane. Den stille og finslege måten han tedde seg på, eller det godslege og alltid venlege mælet var som ei kjærleiksoopenbering.

Eg har hatt den glede å vera mykje saman med Jo, ikkje minst som barn og ungdom. Han var som en far for meg i dei åra då motgangen ramme meg hardast. Men han ga meg kraft og vilje, og hadde sjølv alltid mest glede av å gjera andre glad. Han opna heimen sin så heilhjarta for meg og gav meg del i den harmonien som rådde der og som berre ein livskunstnar som Jo kan make å skape.

Kva for kjensler av tryggleik og rikdom dette skapte hjå meg og kva verd det har hatt for meg sidan i livet, fekk eg aldri sagt til han. Og når eg i dei seinare år ha kome til Hemne, har han alltid vore ein av dei fyrste til å ta imot meg og mine med opne armar. Eg har kjend meg som ein heimkomen son. Det er så vondt å veta at Jo ikkje kan møte meg på denne måten fleire gonger. Men i tankane mine vil han også heretter vera til stades kvar gong eg vitjar heimbyda mi.

Jo levde ofte i trange kår og måtte slita hardt for levebrødet. Det skulle så lite til for å glede han. Og det rare var at han alltid hadde noko å gje bort, jamnvel i dei tider da ein skulle tru han sjølv hadde i minste laget.

Jo hadde et underleg lag med alt praktisk arbeid. Han var ikkje berre ein framifrå dugande arbeidskar, men hadde ein eiga evne til å glede seg over det han var oppteken med. Difor gjekk alltid arbeidet så lett når Jo var til stades. Reint hugnadsamt var det å sjå han når flytta gråstein. Han godsnakka med steinane og liksom tala dei til rettes. Og når han såleis hadde stulla med dei ei lita stund, hadde dei kome på plass. Alt gjekk så rolig og sikkert for seg når han arbeidde.

Nå har denne trufaste slitaren lagt ned vandringsstaven og Hemne har mist ein av sine verkelege store søner. Vi som var naboane hans, har mist ein god ven og hjelpesmann.

For meg har Jo vori til alltid. Han høyrde til i landskapet der ved Rovatnet. Var som vaksen opp av den jorda som han sjølv hadde vigd sitt liv til. Jorda, sanden og steinen hadde også hjelp han til å bli den adelsmannen som han var. No er han ikkje vegarbeider lenger. No skin han i sinnet mitt som en vegvisar, eit føredøme for oss andre. Men eig veit så vel så langt som han vil eg aldri nå.

Hemsedal, 3.6.1965

Asbjørn Spjøtvoll